

Arrest

nr. 98 785 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 31 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 4 oktober 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [R. A. K.]

Nationaliteit: Bangladesh

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden.

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de partner van betrokkene sedert 1 januari 2011 onafgebroken leefloon heeft tot 1 september 2011. De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, sinds september 2011 is Mr. [M.N.I.] tewerkgesteld door het OCMW van Antwerpen en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug te kunnen genieten van een werkloosheidsuitkering. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden, die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980.

Uit het socio-economisch onderzoek blijkt dat betrokkene een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen volgde.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 11.04.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat er geen familiale of culturele en sociale banden meer zijn met het land van herkomst, na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Bangladesh, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] a) Aangaande het tewerkstellingscontract van de echtgenoot van verzoekster

De bestreden beslissing stelt dat de verbintenis tot tenlasteneming van mijnheer niet afdoende is en wordt geweigerd.

De bestreden beslissing motiveert dat de echtgenoot van verzoekster in het kader van artikel 60 §7 van OCMW wordt tewerkgesteld en dit beschouwd wordt als tijdelijk werk.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Het kan niet voldoende zijn om te stellen dat mijnheer werkt in het kader van artikel 60 of als interim-arbeider om automatisch de verbintenis tot tenlasteneming te weigeren.

Dit zou betekenen dat elke verbintenis tot tenlasteneming geweigerd zou worden indien iemand werkt in het kader van artikel 60 of interim arbeid verricht of een contract van bepaalde duur heeft.

Immers een contract van bepaalde duur of interim contract betekent dat je zekerheid hebt wat betreft uw werk voor de voorziene periode.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu heeft verzoeker dit en kan hij zijn echtgenote perfect ten laste nemen.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinssherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden. Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!!!!

Bovendien blijkt uit deze bewering duidelijk dat het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht werd. Haar echtgenoot is immers, op vraag van het OCMW, gaan werken onder art 60 van de OCMW-wet om zijn werkzekerheid te garanderen.

De echtgenoot van verzoekster ondervond problemen in zijn vorige job, en een gebrek aan werkzekerheid, het is onder deze omstandigheden, dat hij zich tot het OCMW gericht heeft. Deze raadde hem aan om onder art 60 te werken.

Dat verzoekster niet begrijpt dat dit nu tegen haar gebruikt wordt !

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit onderzocht werd en er een afweging gemaakt werd.

Dat het feit dat de echtgenoot van verzoekster tewerkgesteld wordt in het kader van artikel 60 § 7 niet betekent dat hij na het beëindigen van de overeenkomst ten laste zal vallen van de staat.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Artikel 60 §7 OW biedt het OCMW de mogelijkheid om iemand aan te werven teneinde deze persoon de kans te bieden het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen en/of beroepservaring te verwerven.

Dat de echtgenoot na de beëindiging van de overeenkomst genoeg beroepservaring zal verworven hebben. Dat kans op tewerkstelling in de toekomst dan ook stijgt.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster zijn huidige arbeidsovereenkomst gevoegd dit is inderdaad in het kader van artikel 60 §7 opgesteld.

Dat hij steeds gewerkt heeft wanneer dit kon, en dit ook duidelijk blijkt uit het dossier.

Dat hij dan ook aannemelijk maakt dat zijn overeenkomst niet enkel bedoeld is om recht op werkloosheidsuitkering te openen immers hij heeft in het verleden gewerkt en heeft een inkomen gehad. Het betekent dat hij in ieder geval recht heeft op werkloosheidsuitkering en dus wel degelijk ten laste van de staat KAN vallen, maar dit niet doet.

Hij werkt en heeft een inkomen. Op welke basis zijn overeenkomst is opgesteld maakt dan ook niets uit. Het enige belangrijke punt is : hij heeft een inkomen en kan zijn echtgenote , verzoekster, onderhouden.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel !

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet, integendeel zelfs, ze vermeldt ze in de beslissing! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is. [...]"

2.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet langer voldoet aan één van de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Met name wordt gesteld dat niet voldoende wordt bewezen dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften van het gezin te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt toegelicht dat de partner van verzoekster van 1 januari 2011 tot 1 september 2011 onafgebroken een leefloon heeft ontvangen en vervolgens tewerkgesteld werd door het OCMW van Antwerpen in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Verweerder motiveert dat de inkomsten uit dergelijke tewerkstelling niet kunnen worden weerhouden als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er hierbij op dat de duur van deze tewerkstelling tijdelijk is en dit met name tot het ogenblik dat de partner terug een volledig recht heeft op een werkloosheidsuitkering. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat niet wordt gemotiveerd op welke grond verweerder oordeelt dat de inkomsten uit deze tewerkstelling slechts tijdelijk zijn. Verder worden de bevindingen weergegeven van een gevoerd socio-economisch onderzoek en wordt vervolgens geoordeeld dat er, gelet op het gegeven dat verzoekster pas in het Rijk is aangekomen op 11 april 2011 en gedurende 37 jaar in Bangladesh heeft verbleven en dat aldus kan worden aangenomen dat zij in Bangladesh nog familiale of culturele en sociale banden heeft en dat haar

in België opgebouwde integratie en banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties in haar herkomstland, geen redenen zijn die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht.

Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt dat indien een einde wordt gesteld aan het verblijf van de op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet toegelaten vreemdeling zo nodig een bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten wordt gegeven, en naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster lijkt, onder de hoofding "*middelen tegen het bevel*", nog aan te geven dat de motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft niet wordt vermeld dat deze component van de beslissing een gevolg is van de component van de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd. Op deze grond stelt zij dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is "*met de instructies om het af te leveren*" en niet afdoende is. De Raad wijst er evenwel op dat op grond van het gegeven dat beide componenten in één en dezelfde beslissing zijn opgenomen reeds blijkt dat deze nauw samenhangen. Zoals hierboven reeds aangehaald verwijst de bestreden beslissing verder, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, naar artikel 26/4, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Uit deze verwijzing volgt op duidelijke wijze dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten volgt uit de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekster dat werd toegestaan op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens gewezen op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeksters betoog kan dan ook niet worden aangenomen. Er blijkt ook niet dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt – luiden als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;
[...].

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

[...]

§ 2 [...]

[...]

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu is het niet betwist dat verweerder binnen de termijn van drie jaar voorzien in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoekster betwist wel de beoordeling van verweerder dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot verkregen op basis van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen vormen. De Raad gaat er hierbij vanuit dat waar verzoekster verwijst naar een weigering van “*de verbintenis tot tenlasteneming*” zij doelt op de motivering dat de inkomsten van haar partner die zij vervoegde niet kunnen worden beschouwd als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voor het gezin in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster kritiek lijkt te hebben op het motief in de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en stelt dat de Raad van State er reeds op wees dat een *“kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun”*, stelt de Raad vast dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige vermelding in de bestreden beslissing. Deze vermelding staat in wezen immers los van de concrete beoordeling die het bestuur vervolgens maakte van de inkomsten van het gezin van verzoekster. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat wordt geoordeeld dat de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet zijn aangetoond, niet omdat verzoeksters partner niet zou beschikken over een inkomen dat minstens gelijk is aan honderdtwintig procent van het leefloon, doch wel omdat de inkomsten van het gezin bestaan uit een inkomen uit tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Verzoekster geeft zelf ook aan dat het inkomen van haar partner uit tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet minstens honderdtwintig procent van het leefloon bedraagt en dit wordt in wezen in de bestreden beslissing ook niet betwist. Daar de eventuele gegrondheid van een (onderdeel van een) middel dat gericht is tegen een overtollige vermelding niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, heeft verzoekster geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De Raad stelt vast dat verzoekster de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG tevens koppelt aan haar uiteenzetting betreffende voormelde overtollige vermelding in de bestreden beslissing. Hiertoe kan aldus worden verwezen naar hetgeen voorafgaat. Daarnaast merkt de Raad in dit verband ook nog op dat, los van de vraag of verzoekster zich rechtstreeks op deze bepaling van de richtlijn kan beroepen, verzoekster geen familielid is van een burger van de Unie, zodat niet blijkt dat zij onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Verzoekster geeft verder aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder dat inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet kunnen worden weerhouden als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voor het gezin in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet omdat deze slechts tijdelijk zijn. Zij stelt dat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde of bepaalde duur en lijkt aan te geven dat een inkomen uit tijdelijke tewerkstelling of een inkomen op basis van een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur of op basis van interim-tewerkstelling ook het bewijs kan inhouden van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met *“hun aard en regelmatigheid”*. Op grond van deze bepaling is het verweerder aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, *in casu* de vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de Vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Verzoekster geeft bovendien zelf ook aan dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen die eigen zijn aan de concrete zaak die voorligt.

Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

*De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.
[...]*"

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van verzoeksters partner uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden. Het betoog van verzoekster waarbij zij ingaat op de redenen waarom haar partner een tewerkstelling startte in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster betoogt nog dat uit het gegeven dat haar partner is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet nog niet volgt dat hij na het beëindigen van deze tewerkstelling ten laste zal vallen van de Staat en dat nergens uit blijkt dat hij hiertoe de intentie zou hebben. Zij geeft hierbij aan dat een dergelijke tewerkstelling ook tot doel heeft of kan hebben om beroepservaring te verwerven en dat aldus de kansen op tewerkstelling van haar partner in de toekomst toenemen. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat de vraag of verzoeksters partner na afloop van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een andere tewerkstelling zal kunnen starten puur hypothetisch is. Verzoeksters stelling dat haar echtgenoot in België steeds heeft gewerkt wanneer dit kon, doet hier geen afbreuk aan. De raadvrouw van verzoekster geeft ter terechtzitting ook nog aan dat de partner mogelijks in de toekomst verder zal worden tewerkgesteld bij de politie van Antwerpen, doch hiervan worden geen concrete stukken voorgelegd. Daarnaast merkt de Raad op dat, gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, slechts rekening kan worden gehouden met een werkloosheidsuitkering voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verzoekster betoogt op geen enkele wijze dat haar partner actief werk zoekt. De vraag of de partner, op het ogenblik dat hij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, is verder eveneens in hoge mate hypothetisch (In dezelfde zin: RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Verzoekster geeft verder nog aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat er, gelet op het gegeven dat zij pas in het Rijk is aangekomen op 11 april 2011 en er – gelet op het verblijf van verzoekster in Bangladesh gedurende 37 jaar – kan worden aangenomen dat zij er nog familiale of culturele en sociale banden heeft en dat haar in België opgebouwde integratie en banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties in haar herkomstland, geen redenen zijn die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Zij betwist hierbij verweerdere vaststelling, dat zij slechts bewijzen heeft voorgelegd met betrekking tot het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie en lessen Nederlands, evenwel niet. Zij geeft verder zelf ook aan dat verweerder de integratie zoals deze blijkt uit haar dossier in wezen niet betwist. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat met haar integratie geen rekening is gehouden, minstens duidt zij niet met welke concrete aspecten van haar integratie dan wel ten onrechte geen rekening is gehouden. Op grond van haar uiteenzetting kan verder niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeksters integratie en opgebouwde banden met België – in combinatie met haar

beperkt verblijf in België van iets meer dan één jaar – niet opwegen tegen de gronden op basis waarvan haar verblijfsrecht wordt beëindigd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster kan verder niet dienstig inroepen dat verweerder ten onrechte geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de redenen dat haar man is tewerkgesteld onder artikel 60, § 7 van de OCMW-wet of naar haar integratie in België. Zij duidt op geen enkele wijze waarom dit onderzoek dan wel vereist zou zijn of welke resultaten dit onderzoek dan wel zou hebben opgeleverd die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoekster betwist verder de bevindingen van het gevoerde socio-economische onderzoek ook niet. Er blijkt dan ook in geen geval welk belang zij heeft bij haar betoog.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt: [...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, .eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster is gehuwd met de heer [N.I.] die over verblijfsrecht in België beschikt!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar Bangladesh te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoekster van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd' gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar partner!

Het is voor verzoekster en haar partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, zijn werk dient op te geven en alles wat hij hier net opgebouwd heeft !

Hij werkt en heeft een inkomen. Zij vallen dan ook niet ten laste van de staat !

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer te verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen.

DVZ merkt op dat: "..haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst"

Dat het niet duidelijk is voor verzoekster WAAROM deze niet kunnen opwegen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Haar echtgenoot heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoekster aan een gezinsleven met haar partner die ze heeft vervoegt in België. Er blijken geen elementen die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België tussen verzoekster en haar partner.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. Wel betoogt zij dat geen correcte belangenafweging of proportionaliteitstoetsing werd doorgevoerd.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd. Zij betoogt dat er *in casu* sprake is van hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Door louter te wijzen op het gegeven dat zij gehuwd is met een persoon die verblijfsgerechtigd is in België en met deze persoon een effectieve gezinscel vormt, toont zij evenwel nog niet aan dat er hinderpalen zijn die het verzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland ernstig bemoeilijken. Ook een algemene stelling dat van de echtgenoot niet "kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen" en dat deze "alles wat hij hier net opgebouwd heeft" dient op te geven, is hiertoe onvoldoende. Anders oordelen zou er in wezen ook op neerkomen dat een algemene verplichting zou ontstaan om de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen, hetgeen – zoals reeds uiteengezet – niet uit artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid. Verzoekster wijst verder nog op de tewerkstelling van haar echtgenoot. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, betreft dit evenwel een tijdelijke tewerkstelling en een vorm van sociale tewerkstelling en sociale dienstverlening. Op grond van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCWM-wet van de partner kan aldus niet worden vastgesteld dat er hinderpalen zijn die een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoekster of elders ernstig bemoeilijken of dat verweerder een kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoekster wist ook, of diende te weten, dat zij slechts in het Rijk verbleef op grond van een afgeleid verblijfsrecht dat aan specifieke voorwaarden was verbonden en dat gedurende de eerste drie jaren hieraan een einde kon worden gesteld op grond dat niet meer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. In zoverre verzoekster nog een schending van de motiveringsplicht opwerpt omdat niet wordt gemotiveerd waarom het verblijf in België en de integratie en opgebouwde banden in België niet

opwegen tegen haar relaties met het land van herkomst, stelt de Raad vast dat hiertoe wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekster pas sinds iets meer dan één jaar in België verblijft terwijl zij ruim 37 jaar in Bangladesh verbleef. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat verder ook niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS